

Op zekere dag kwam dhr. van Dijk bij me, die me mededeelde dat hij al bijna twee jaar met zijn gezin met zes kinderen in een kippenhok woonde. Zijn boerderij was door ^{ve}genaten en brandbrommen getroffen en afgebrand. Hij werd telkens van het kasje naar de muur gestuurd: wederopbouw verwees hem naar de Landbouworganisatie en andersom.

Dit vertelde ik aan dhr. Maenen, een belangrijk lid van de Tweede Kamer. Stuur mij die gegevens aar eens op, zei hij. Twee weken later kwamen er 2 ambtenaren uit Den Haag.

"We weten niet of u naar de koningin of naar de minister hebt geschreven, maar wij moeten u verslag komen uitbrengen" weer twee weken later kwamen er ambtenaren uit Maastricht, met de mededeling, dat dat gezin onmiddellijk zou geholpen worden en met het verzoek, als ik weer zo iets had, of ik me dan rechtstreeks tot hen zou wenden.

Schijnbaar hadden ze flink op hun kop gekregen. In elk geval van Dijk werd geholpen en over kosten werd niet gesproken.

HULP-AKTIE :ZUID HELPT NOORD.

Toen Nederland boven de rivieren bevrijd was, bleken die nog erger getroffen te zijn ~~dan~~ hier in het Zuiden. De mensen hadden daar vooral honger geleden.

Spontaan werd er een aktie op touw gezet. De Jonge Boeren, die onder de bezetting goed geholpen hadden en ook direct na de bevrijding in het dorp zelf goederen opgehaald hadden voor hen die niets meer hadden, waren ook nu weer bereid om in de verschillende buurten inzameling te houden. De mensen gaven royaal naargelang ze konden. De beide kapelaans, alsook Juffr. Joosten hadden de leiding.

Om contacten te maken met het Noorden vertrokken Wim Mertens (die een moter had "Ariel") naar Amsterdam. Het was geen gemakkelijke tocht, want de bruggen over de rivieren waren stuk. Met een bootje werden we telkens overgezet. Een keer bij het uitladen van de moter werd die stuk gestoten, zodat hij olie verloor. Het was moeilijk onder weg olie te krijgen, ondanks mijn sigaren. Een telefoontje naar Amsterdam en een jongen kwam ons op een fiets met vaste banden 20 KM tegemoet met een fles olie. Daar kregen we heel wat te horen, wat een ellende mensen hadden meegemaakt en hoe men met heel primitieve middelen trachtte in het leven te blijven. Houtplinters b.v. werden zorgvuldig bewaard om te stoken in een soort kinderkofornuisje bij poppen.

TOEN DE OORLOG DEFINITIEF TEN MINDE WAS,

begon het parochiewerk weer normale vormen aan te nemen.

De verenigingen kwamen weer tot leven.

De JONGE BOEREN begonnen weer te vergaderen en plannen te maken. Wat bijzonder goed liep, waren de retraites. Elk jaar maakten rond de 50 jonge boeren een retraite mee in Manresa te Venlo.

Hun programma was trouwens in het algemeen: zorgen voor de goede zeden onder de jongeren (patronaatsgedachte); het aanmoedigen van het volgen van cursussen, katholieke actie, lezingen en ontspanningsavonden.

DE HARMONIE had zich weer wat bij elkaar geraapt. Met medewerking v.d. geestelijke adviseur kapl. Ruikens, hadden harmonie en fanfare, die er indertijd in Hedewert waren, zech tot één gezelschap verenigd. (wanneer ?)

Terwijl we weer dachten aan de voortzetting van de Jonge Wacht, kwam er vanuit Meerssen een nieuwe opzet van Jeugdwerk nl. Jong Nederland. Het kwam hoofdzakelijk neer op verkennerwerk, maar meer vereenvoudigd en minder streng.

Er werden al direct plannen gemaakt voor een BLOKHUT.

Daarvoor was op de eerste plaats geld nodig.

Eerst werd een fototentenstelling gehouden over de gebeurtenissen van de jaren 1939 tot en met 45, over evacuatie, eerst nog mobilisatie, vernielingen door de oorlog, wat natuuropnamen en oudere prenten. Die werd goed bezocht en bracht geld op.

Maar nog groter succes was de Fancy fair. De moeilijkheid was hoe komen we aan prijzen? Er werd van alles bij elkaar gebracht de jongens maakten diverse dingen en zelf de kinderen van de Kleuterschool (toen nog Bewaarschool) maakten prijzen.

De mensen smeten met (zwart-)geld.

De plaats van de Blokhut was spoedig gevonden: achter het patronaat, op een stuk van de tuin v.d. pastorie. Pastoor Krijns, die van uit Haelen, intussen pastoor dr. Krijns was opgevolgd, vond het goed.

De tekening was klaar en het gebouwtje werd uitgezet; de jongens zouden zelf de fundering graven. Toen men daar mee bezig was, riep opeens iemand: hei, hier heb ik flessen wijn gevonden. Er kwamen er steeds meer voor de dag. In Bij het uitbreken van de oorlog en de invasie hier in ons land, werd met veel nadruk erop gewezen, dat men alle sterke drank en wijn moest verbergen, zo mogelijk in de grond stoppen.

Pastoor Krijns had daar honderden flessen in zijn tuin begraven. Een paar leiders wisten er wel raad mee: sloegen de kop af en er werd stevig gedronken.

Dat gebeurde in de tijd dat ik even was weggegaan om met mijn collega kapl. Rulkens te overleggen, wat we daarmee zouden doen. We waren van oordeel, dat er gerust een beetje van die grote voorraad afkon, om de leiders wat te belonen voor hun vonds en werkzaamheden. Het was gauw in het dorp bekend wat gevonden was en er waren er meerderen die dachten dat ze in het verleden wel eens benadeeld waren. Als iemand ziek was, dan meende men dat wijn zo iemand weer op de been zou helpen en dus ging men naar de pastoor. En als laatste redmiddel naar de kapelaan, die had soms ook een paar flessen. De politie moest toen de verdwenen flessen zien op te sporen en kwam bij mij. Het lukte me hier en daar enkele flessen terug te krijgen en daarmee was de zaak afgedaan.

Het bouwen ging verder. Guilke Linssen op Staat zou ons wat helpen met het metselwerk. Maar hoe aan materiaal te komen?

Door het oorlogsgeweld waren meerdere huizen stuk, daar waren dus stenen, die na schoongemaakt te zijn, voor de bouw gebruikt konden worden. Aangezien we al een honderd leden hadden, kreeg ieder jongen opdracht om te zorgen voor minstens 30 schoongemaakte stenen. Weer kreeg ik de politie op mijn dak met de vraag, of ik de jongens opdracht had gegeven om voor bouwstenen te zorgen? Inderdaad! Wel er waren enkele jongens bezig een klinkerweg op te breken, in opdracht van de kapelaan werd gezegd. De politie begreep ook wel dat het zo niet was bedoeld.

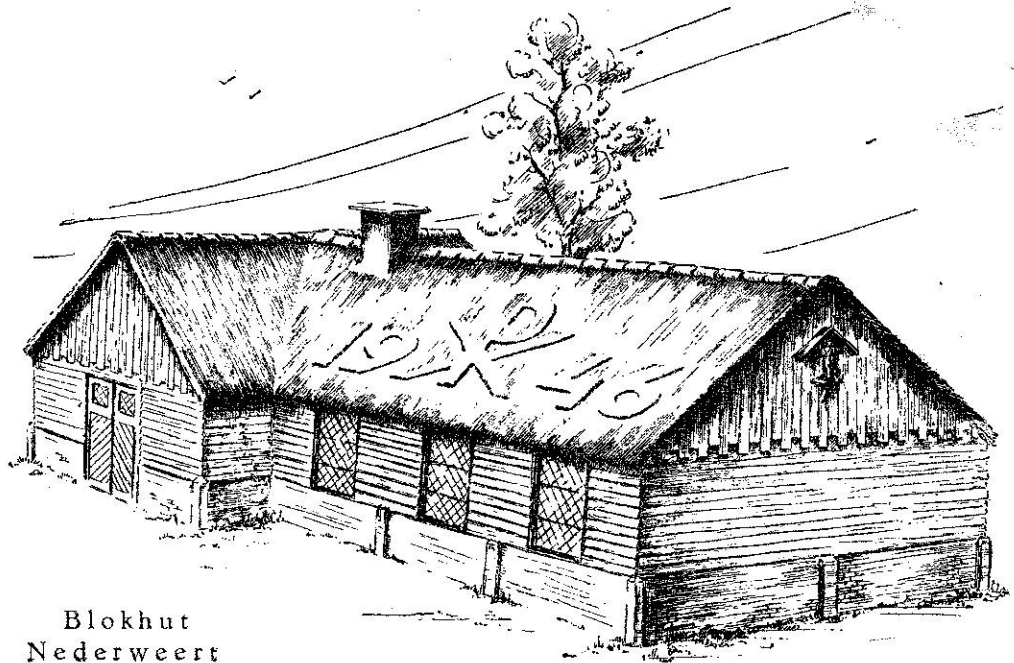
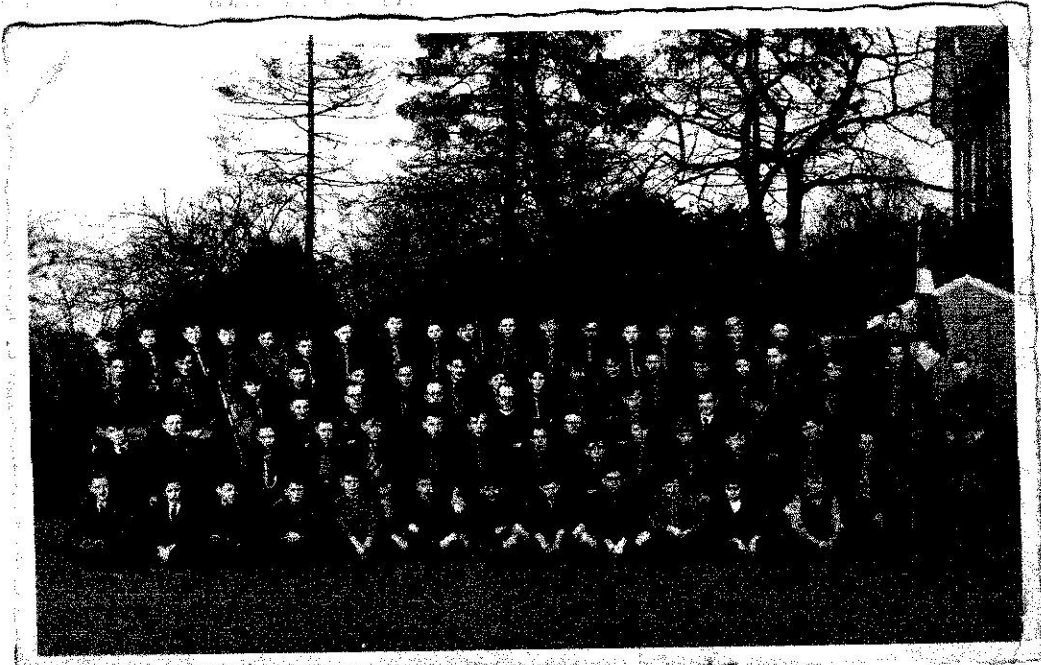
Via een aannemer kregen we ook nog wat nieuwe stenen voor het muurtje aan de buitenkant. Op dat laag muurtje zou dat verder gebouwd worden met planken. We kochten twee dikke Canadabomen, die werden gekapt door "Keppels Pier" (v. Nieuwenhoven) en Kuskens maakte er planken van. Jan Freij zorgde voor het houtwerk bij de bouw. Verder hadden we nog rondhout nodig. Dat werd ons van Gemeentewege toegezegd bij wijze van subsidie. De gemeenteopzichter wist mooi hout te staan, maar dat moest dan diep uit de gemeentebossen gesleekt worden. We stapte naar de burgemeester met de vraag of het de bedoeling was, om ^{het} franco-huis te leveren? Het was eerst wel wat veel gevraagd, maar werd toch toegezegd. De gemeente huurde een paard met voerman en we kregen ons hout. Nu nog het dak. Aan pannen viel niet te denken. Maar op de Wetering stond een berg riet. Een bedelbrief ging naar de eigenaar, de verzekering Het Hoge Huys en de directeur kwam zelf mededelen, dat ofschoon ze zelf ook zeer getroffen waren we zoveel riet mochten ^{als} we nodig hadden.

Direct na de bevrijding
begon de wederopbouw.
Al gauw kwamen de ver-
enigingen voor de dag.

JONG NEDERLAND met hun BLOKHUT geb.1946

Blokhut
Nederweert

DE BLOKHUT (vervolg)

De gebroeders Caris van Nederweert, echte vaklui, hebben toen dat rietendak gemaakt.

Er moesten ook deuren en ramen zijn. Nieuw was nergens te krijgen, wat er was was op de eerste plaats voor de wederopbouw van getroffen huizen.

Maar in Maastricht had men ons ook tweede hands deuren en ramen medegegeven, die echter niemand wilde. We hadden zoveel deuren, dat we ook het zoldertje in de blokhut daarvan konden maken. De ramen waren echter zonder glas. Stukken glas was er in overvloed, maar geen gewoon glas. We ontdekten iemand die glas in lood maakte en ook dat kwam voor mekaar.

Vlakbij hadden we een speelwei en Jong Nederland kon zich ontplooiën. We hadden al gauw tegen de 150 leden.

De werkers van het eerste uur waren : Jan Freij, Wim Mertens, Richard Peeters (v. Siem), meester Tindemans, Pierre Franssen, (Lotte Pierre) Sjaak ~~xxx~~ Timmermans, Cor Schroyen, Lei Stenten, Ber Bijlmakers, Fons Vossen, Cor Janssen, enz.

NAAR AMSTERDAM.

Met Wim Mertens hadden we in A'dam gehoord van de ellende, en de honger die men daar geleden had. Daaruit rijpte het idee om kinderen uit A'dam in Nederweert een tijdje op vakantie te nemen, om die bleek ~~nis~~ sjes wat te laten bijkomen. Ze kwamen met ~~de~~ vrachtwagen, zoveel als bus aan en de oudste leden van Jong Nederland gingen dan in A'dam op vakantie. Wij bivakkeerden daar in een blokhut en bezochten o.a. Marken, Volledam, de haven van A'dam, enz. Dat was voor die tijd al iets geweldigs.

In het begin gingen we ook vaak spelen aan de zandberg.

Maar op zondag moesten we dan weer op tijd terug zijn voor het Lof om 3 uur en dat te voet!

Op die zandberg zouden we eerst een blokhut willen bouwen. Er lag al een beetje 2de hands materiaal, maar toen brak de oorlog uit. Later hebben de Duitsers dat materiaal gebruikt voor opbouw van een stelling. Ik heb die Duitsers daar opgezocht, geprotesteerd en bedreigd met de Ortskommandant. Die soldaten hadden niets te missen, maar ik had ook anderen kunnen aantreffen, dan zou ik niets te missen hebben gehad.

JONGENS-CONGREGATIE.

Tijdens de bezetting was de Jongenscongregatie een verkapt jeugdwerk geworden. We gaven ook een maandblaadje uit, met o.a. "Gesprekken met Sjeng". Dit moest men tussen de regels door lezen, dan werd voor de insider dingen verteld die voor de bezetter niet zo aangenaam waren.

Iedere jongen van af dat hij de Lagere school had verlaten tot en met 16 jaar werd verwacht. Wie afwezig was, kreeg een kaart met aanmaning thuis gestuurd.

Na de bevrijding werd het al maar moeilijker om de jongens te trekken. Van de kerk gingen we naar de Patronaatszaal. Langzamerhand gingen we ook lichtbeelden geven en stomme films. Ondanks alles zakte de Congregatie langzaam weg, te meer omdat er toch een bloeiende jeugdbeweging was.

We hadden een oud stencil apparaat op de zolder staan, dat met veel kunst en vliegwerk het wel een beetje deed.

Om wat te kunnen uitgeven, moest je een kengetal hebben, waardoor je bij de bezetter werd geregistreerd. Jozef Kessels had ervoor gezorgd, dat we een kengetal kregen, dat op naam stond van de gemeente.

Er was ook een VROUWEN-CONGREGATIE.

Deze werd geleid door kapl. Rulkens. Als man van de muziek werd hier veel gezongen. Er waren een paar dames, die als bestuurslid meenden flink te moeten meezingen (Dames Krijel-mans) en schreeuden van jewelste.

Ook deze vereniging zakte langzaam weg.

De MANNEN-CONGREGATIE, in het begin onder leiding van kapl. Brand (later de pastoor) onderging eenzelfde lot.

KAJOTTERSVERENIGING liep vrij goed, maar werd ook steeds minder. Eens was een groepje op bivak in de buurt van Lieshout. Ik was hen daar gaan onzoeken en een dag met hen doorgebracht. Tegen 18 uur ~~was ik~~ op een zware geleende moter. Toen dat ding begon te brullen, zei Frits Gerrits: "Ben maar voorzichtig met dat ding" "Dan zal ik je nu maar alvast uitnodigen voor de begrafenis" zei ik. Nauwelijks een uur later thuis, kreeg ik bericht, dat Frits verdronken was. Frits was de leider van de groep; een fijne, diep godsdienstige kerel.

STUDENTENCLUB floreerde aardig onder leiding van Gos v.d. Wouw. Ze waren nogal eigenwijs.

Den belangrijke en helaas noodzakelijke vereniging was de St. Vincentiusver. voor de bedeling van de armen. Helaas ademde deze instelling in de 20ste eeuw de geest van de Middeleeuwen.

Leden waren de z.g. eliten van het dorp, zo rond de 15 ^{in getal}. Als kapelaan mocht ik er bij zitten als "lid van eer", en mocht dan ook aanvragen doen voor de armen; ik heb het meer opgevat als pleiten voor de armen. Het is ongelooflijk hoe men die mensen behandelde. Om een paar voorbeelden te noemen: Ik vroeg een broek voor een man met een ongeneeslijke ziekte. en kreeg als antwoord: "Dat heeft geen zin, want die gaat binnenkort toch dood.

In een gezin met 5 kinderen, moest de moeder het bed houden van wege T.B. Ik had een meisje gevonden dat wel bereid was om in dat gezin te helpen. Maar de ouders vroegen me of ik kon garanderen dat het meisje ook niet besmet zou worden. Dat kon ik niet. Toen moest de vader thuis blijven. (Deze heeft toen ook T.B. gekregen en is gestorven, terwijl de vrouw beter is geworden). Hij had een eigen huis, dat van zijn uitkering werd afgetrokken. Hij moest dus zijn eigen geld gaan bedelen bij de gemeente. Op mijn protest werd me medegedeeld, dat dit nu eenmaal wet was, maar ze zouden dat heel soepel toepassen. De man vroeg aan de St. Vincentiusver. om een eenvoudige wasmachine. Een van de leden merkte op, dat hij maar moest sparen ~~enxnxnx~~ door niet te roken. Toen werd het me toch te erg en zei: "Laten we blij zijn, dat die man nog iets heeft, waar hij plezier in heeft en wat hij oprookt, dat heeft hij van mij, daar hebben jullie niks mee te maken".

Een ander geval: iemand vroeg om wat spek. Maar dat was teveel gevraagd, want hij kreeg al regelmatig meel. Waarbij ik opmerkte: het lijkt wel of jullie het jammer vinden, dat die persoon met zijn gezin eens voldoende konden eten.

Zo kwam er ook eens een aanvraag binnen, waar men toch van overtuigd was, dat geholpen moest worden. Maar er werd opgemerkt, dat er op dat ogenblik geen geld voorradig was.

Ik deed het voorstel om even met de hoed rond te gaan en als we allemaal een gulden gaven, was dat gezin geholpen. Met grote tegenzin werd het voorstel aangenomen, want dat was niet volgens de regel.

Uit een jaarverslag had ik gehoord, dat ze nog heel wat geld hadden uitstaan, dat afkomstig was van een schenking bij testament nl. een boerderij met land.

Toen ~~het~~ er weer eens afwe~~z~~end werd bespikt met de
bemerking dat er geen geld beschikbaar was, heb ik het
reglement van de St. Vincentiusver., dat niet zo middeleeuws
bleek te zijn, als hier werd uitgevoerd *aan de dag gemaakt*
Daaruit heb ik toen voorgelezen: "Het is ten enenmale niet
geoorloofd gelden te beleggen, zolang er nog mensen moesten
bedeed worden."

En om het nu maar eens helemaal te zeggen, las ik ook nog
uit het reglement voor: "Het is de leden niet geoorloofd
om tegen betaling v.w. de vereniging goederen te leveren".
Als iemand iets toegewezen kreeg, ontving hij een bon en
kon daarmee bij een bepaalde leverancier terecht.
Nu was op de vergadering steeds de vraag wie van de leden
aan de beurt was om te leveren.

Nadat ik had voorgelezen, viel een doodse stilte. Ik heb
toen gezegd: "Heren, ik ben hier lid van eer, maar bij een
vereniging die zo handelt tegen hun eigen reglement, daar
is geen eer te halen en ik bedenk mij bij deze".
Ik denk dat ze blij waren, dat ze dit enfant terrible kwijt
waren.

BESTUUR v.d. JONGE BOEREN:

Rechts v.d. geestel. adviseur voor zitter Lei Verbogen; geheel links technisch adviseur Peeters (hoofd Landbouwschool) en geheel rechts Cor Nies, die ook veel werk verzette voor de Jonge Wacht, samen met Mathieu van Donschot. De Jonge Boeren waren zeer actief in de parochie. Tijdens de bezetting haalden ze regelmatig graan en boter op voor de onderduikers.

De VOETBALCLUB.

INSTALLATIE van PASTOOR KRIJNS
begroet door kapelaan Rulkens.

Rond de 100-jarige v.h. Bejaardenhuis ("t Gesticht")
rechts: pastoor Krijns, kapelaan Janssens en een Pater
v.d. H.Geest; links Krijelmans em. deken; kapelaan
Brand, kapelaan Lenders en naast hem de overste v.d.
Paters v.d. H.Geest, die daar regelmatig de H.Mis lezen
van uit Weert.

ONZE JONGENS ALS SOLDAAT NAAR INDONESIË.

Nauwelijks bekomen van de oorlog, kwam er weer een nieuwe beproeving: onze jongens moesten als soldaat naar Indonesië. Ver van huis en overgeleverd aan grote onzekerheid, moest er voor de jongens wat gedaan worden.

Vooreerst werd gezorgd, dat allen zoveel mogelijk een dienstplichtige retraite volgden. Practisch alle dienstplichtigen deden mee.

Soldaten die naar Indonesië moesten hadden vooral behoefte aan contact. Ik schreef hen persoonlijk, maar kwam toen op de gedachte om een gemeenschappelijke brief of blaadje uit te geven. Dat begon onder de titel "De Turf". Daarin werd alles verteld wat zich in Nederweert afspeelde. Een vaste medewerker was Rich Peters (Rich van Siem) met zijn artikel "Maewierter Knauwel", een kolderik verhaal, dat door iedereen net eerst gelezen werd.

Er moest echter nog meer gedaan worden o.a. pakjes sturen, mogelijkheid om een gram. plaat te laten maken. Daar was weer geld voor nodig en zo ontstond een vast Comité met als secretaris Tinus Frencken en penningsmeester Frans Linssen.

Reeds in Mei '46 viel de eerste gesneuvelde van Nederweert: Math. Gielen op Staat. In juli '47 volgde Harrie Caris.

Ik had met Harrie veel contact, hij schreef me regelmatig, in het begin wat moeilijk, later steeds beter. Het was een gave, eenvoudige en degelijke jongen, oudste van een groot gezin met een klein boerderijtje. Nu moest ik de ouders gaan verwittigen dat Harrie gesneuveld was. Ik zal dat nooit vergeten. Het was een zonnige namiddag, het huisje lag wat achteraf in de hei. De deur stond open en ik zag dat de moeder bezig was met schrijven. "Ha, kapelaan, ik ben net bezig naar Harrie te schrijven. Ik ging zitten, maar kon niks zeggen. Dan keek ze me aan en zei: "Is er wat? Toen kwam het verhaal van het sneuvelen van Harrie. Tranen kwamen in haar ogen, maar ze bleef kalm met een wonderbare berusting, voortkomend uit haar diep geloof. Ze liet me de laatste brief van Harrie lezen, daarbij was een gedicht, dat hij had overgeschreven op een soldat^{en}graf, waar o.a. instond:

Wat was je jong, soldaat en ver van huis.

Wie zal aan jou de herinnering bewaren

Je moeder? of het meisje, blond en kuis.

Dan draag ik jou haar bloemen aan,

Ook sneuvelde Sjeng Vaas (v.d. Tolheuvel), maar men heeft niet precies geweten: waar en hoe. Dat moet zijn geweest in juli '49.

IK HEB OP MENSEN GESCHOTEN.

Nu we het toch over soldaten hebben, zou ik nog het volgende willen vertellen, dat een mooi voorbeeld is, hoe een mens op korte tijd door omstandigheden kan veranderen.

Toen we bij het uitbreken van de oorlog geëvacueerd waren in Someren, kwam een nederlandse soldaat naar me toe en zei: Ik heb op mensen geschoten (duitsers) en misschien heb ik wel iemand geraakt. Dat zit me niet lekker".

Ik heb hem toen duidelijk trachten te maken, dat dit helaas nu eenmaal noodzakelijk was en hij de plicht had om zijn land te verdedigen.

De volgende dag kom ik hem weer tegen en nu vertelde hij me met een zeker enthousiasme: "Ik heb wel zeker vijf duitsers neergeschoten". "Maar nu geloof ik, dat je fout bent bent, heb ik hem gezegd, je schijnt plezier te hebben in het doden. Schieten is een bittere noodzaak; het blijft bitter, want je moet niet vergeten, dat die duitse soldaat ook een moeder heeft, of misschien vrouw en kinderen, die tevergeefs op hem wachten."

ZWEMBAD.

In de zomer werd er vaak gezwommen in het kanaal. Door de gemeente was dat streng verboden en de politie werd er vaker op af gestuurd.

Op zekere dag ben ik naar de burgemeester gestapt en erop gewezen, dat het onverantwoord was, dat in "ederweert met al die kanalen geen zwembad was.

Er werd toen een plan ingestuurd, maar dat werd in Maastricht afgeurd. Ik stelde me in verbinding met deputeé G. Derckx, die me mededeelde, dat dat plan veel te duur was, een eenvoudiger plan zou wel kans van slagen hebben.

Er is echter nooit iets van gekomen.

Nu had ik gezien, dat vóór de villa van ^{Hendriks} Bolle Jan aan de Zuidhoeve een vijver lag, die wellicht geschikt kon gemaakt worden voor een provisorisch zwembad.

Bolle Jan had geen bezwaar en wij met leiders en enkele jongens begonnen met breder maken en uitgraven.

"Rieks" Janssen bracht ons op het idee, dit door de werkverschaffing te laten doen, dan hoefden we zelf maar 10 % van de kosten te betalen. Dat werd gedaan en het werk schoot direct flink op. Het water werd betrokken uit het vlak bijliggend kanaal. Burgemeester v. Uden kwam het zelfs plechtig openen. Maar op de duur werd het toch een modderpoel. De kleedhokjes hadden we gemaakt van stroo.

Zelf durfde ik er samen met de jongens niet ingaan, want dan zou men mij zeker beschouwd hebben als een afvallig priester.

Later zijn we naar Stokerhorst gegaan. Hoewel ook primitief, was het water toch beter geschikt en geen modder.

SPORTVELD.

De voetbalclub had haar sportveld bij "Geene Fik". Maar in '49 moesten ze daar weg. Als geestelijk adviseur v.d. club ging ik ook op zoek naar een nieuw terrein, niet te ver van de kom van het dorp. Veel grond was daar in bezit van de Gebr. Janssen, de boomkwekers. Er werd met hen overlegd en ze waren bereid me te helpen. Er lag een mooi veld vlak achter mijn tuin en als ik dan een stuk van mijn tuin afstond, dan was er een gemakkelijke toegang direct van uit de ngr. Kreijelmans-str.

Er was echter geen materiaal om het terrein af te zetten. Toevallig trof ik de directeur van de PLEM bij de pastoor. Ik zette hem ons noodgeval uiteen en hij beloofde me palen en ook draad. De Duitsers hadden de bovengrondse koperdraad

vervangen door zinkdraad (Dat koper hadden ze nodig voor hun oorlogsmateriaal).

Dit moest nu weer koper worden, zodat er heel wat zinkdraad ter beschikking was. Ik heb toen nog meegeholpen met de afzetting. Het was de laatste aktie die ik in Nederweert heb gedaan, want tijdens een Zomerkamp te Baexem kreeg ik het bericht van mijn benoeming als kapelaan St. Jozefparochie op Keent-Weert. De laatste zondag dat ik in Nederweert hebben we met pastoor Brijn het terrein nog kunnen inzegenen.

Het was nog geen twee maanden later, dat daar de voetbalclub Moesel moest spelen en ik als hun geestelijk adviseur meeging.

Bij de entree zat meester v.d. Heuvel. Hij eiste dat ik entree moest betalen. Ik maakte hem duidelijk dat ik als geestelijk adviseur behoorde bij de club en bovendien toch mocht verwachten, dat ik mijn entree wel dubbel en dwars aan dat terrein had verdiend. Het hielp echter niet. Toen gaf ik mijn entreegeld aan een jongen die daar toevallig stond en heb me omgedraaid.

Mij is toen weer eens heel duidelijk geworden: Ondank is werelds loon. Een reden temeer om alleen maar loon van hierboven te verwachten.

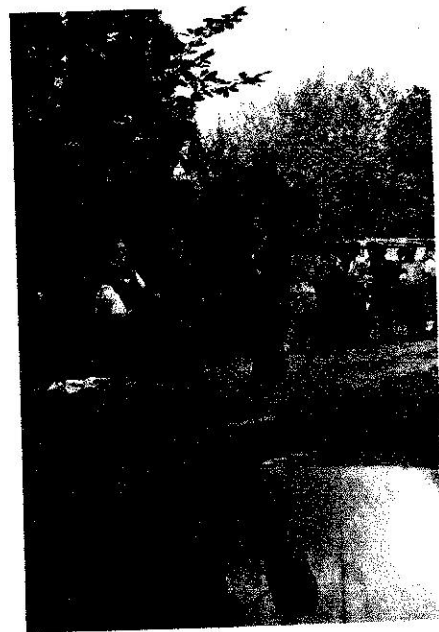
JONG NEDERLAND
plaatste een kruis
voor gevallen oorlogs-
vliegers in de Peel;
in tegenwoordigheid v.
burgemeester v. Uden.

Opëning v. ZWEMBAD bad. Zuidhoeve
door burg. v. Uden, onder toezien
ook v. "Rieks" Janssen, die veel
gedaan heeft bij de wederopbouw
van het jeugdwerk en voor hulp
aan de getroffen en.

LEIDERS van JONG NEDERLAND.
van links naar rechts: Lei Steuten, Cor Ramaekers, Jan
Freij, Wim Mertens (hoofd-leider)
en Richard Peeters.

Onder de duitse bezetting was elke vorm v. jeugdorganisatie verboden. Maar we bouwden toch MODELZWEEFVLIEGTUIGEN en KANO'S.

Wie is nu aan de beurt om met de kano v.d. kapelaan te mogen varen?

Door duitse soldaten waren enkele kano's gebruikt en verbruikt. Met wat over was, werd op het kanaal een feestelijke bevrijdingsoptocht gehouden.

